

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozhodl samosoudkyní Mgr. Lucií Trejbalovou v právní věci žalobce: S.N., nar. ■■■, státní příslušnost U., bytem ■■■, zastoupený obecným zmocněncem Mgr. P. K. C., adresa pro doručování: K. 45/104, P. 3 – Ž., proti žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2013, č. j. CPR-9455-3/ČJ-2013-930310-V242,

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 6. 11. 2013, č. j. CPR-9455-3/ČJ-2013-930310-V242, s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Libereckého kraje, ze dne 2. 6. 2013, č. j. KRPL-38107-19/ČJ-2013-180024-SV, jímž bylo podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, žalobci uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 6 měsíců, neboť byl na území ČR zaměstnán bez povolení k zaměstnání.

Žalobce správním orgánům vytýkal nesprávné právní posouzení zjištěného skutkového stavu a nešetření práv nabytých v dobré víře, a tím porušení § 2 odst. 4 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Podle žalobce byl důvod zahájení správního řízení o vyhoštění nekonkrétní, což odporuje zásadě legality a poukazuje na možnou účelovost jednání správního orgánu. Správnímu orgánu I. stupně žalobce vytýkal, že rozhodnutí vydal, aniž by řádně zjistil skutkový stav, což nebylo jediným procesním pochybením. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval zrušení správních rozhodnutí vydaných v obou stupních a vrácení

věci správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení a požadoval nahradit náklady soudního řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný plně odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí, kde se k celé věci podrobně přezkoumatelným způsobem vyjádřil. Podotkl, že žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, ze kterých dovozuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Navrhoval zamítnutí žaloby.

Z předloženého spisového materiálu soud zjistil, že dne 14. 4. 2013 a 18. 4. 2013 byl žalobce při pobytové kontrole zastížen pracovníky cizinecké policie a Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký a Liberecký kraj na staveništi při zateplování domu č. 712 na Jiráskově nábřeží v Železném Brodě. Žalobce nepředložil rozhodnutí úřadu práce o povolení k zaměstnání. Žalobce měl povolen dlouhodobý pobyt na území ČR za účelem zaměstnání.

Dne 18. 4. 2013 bylo se žalobcem zahájeno správní řízení o vyhoštění a byl vyslechnut. Podrobně se vyjadřoval k práci, kterou na staveništi vykonával. Správní orgán I. stupně zjistil, že žalobce má vydáno povolení k zaměstnání pro společnost RCL Service, s.r.o. s místem výkonu v Praze. Z úředních záznamů z pobytové kontroly a výsledku žalobce bylo zjištěno, že žalobce práci vykonával nikoli pro společnost RCL Service, s.r.o., ale jménem a na základě pokynů pana V. S., který mu práci přiděloval a kontroloval. S ním si také dohodnul mzdu a určenou pracovní dobu.

Proto rozhodnutím ze dne 2. 6. 2013 správní orgán I. stupně uložil žalobci správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou nelze vstoupit na území členských států Evropské unie, na 6 měsíců. Správní orgán I. stupně dovodil, že žalobce byl zaměstnán u této osoby a vykonávaná činnost naplnila definiční znaky závislé práce dle § 2 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb. a výkon takové činnosti byl podmíněn vydáním povolení k zaměstnání dle § 89 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti. Žalobce tak ve dnech nejméně od 14. 4. 2013 do 18. 4. 2013 vykonával závislou práci bez povolení k zaměstnání, čímž naplnil podmínky pro aplikaci ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí plyne, že správní orgán se dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců zabýval tím, zda se jedná o přiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince, vyšel ze skutečností uvedených žalobcem při výslechu a dovodil, že u něj nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života. Správní orgán I. stupně dále podle § 120a zákona o pobytu cizinců posuzoval, zda se na něj nevztahují důvody znemožňující vycestování, přitom vyšel ze závazného stanoviska ze dne 19. 4. 2013, č. j. OAMP MV FČZS20907. Konstatoval skutečnosti, které vzal v potaz při stanovení délky, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie.

Žalobou napadeným rozhodnutím pak bylo odvolání žalobce zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí jako věcně správné a zákonné potvrzeno. Odvolací orgán dovodil, že správní orgán I. stupně věc posuzoval na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, když byl nepochybně prokázán výkon závislé práce, pro kterou neměl žalobce vydáno povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, dle § 170b zákona č. 326/1999 Sb. a byly tak naplněny zákonné předpoklady pro uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný konstatoval, že správní orgán I. stupně správně posoudil přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného

života a rovněž náležitě odůvodnil dobu, po kterou není žalobci umožněno vstoupit na území Evropské unie s ohledem na závažnost a protiprávní jednání, když uvedená doba byla stanovena ve spodní hranici zákonného rozpětí s ohledem na to, že nelegální zaměstnávání je problém zásadní.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích žalobních bodů, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Na úvod soud předesílá, že předcházející správní řízení a napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i správního orgánu I. stupně mohl přezkoumat prakticky v obecné rovině, když žalobce konkrétní skutečnosti, zejména ve vztahu k nesprávnému skutkovému zjištění správních orgánů neuváděl.

Ve shodě se žalovaným soud konstatuje, že správní orgán I. stupně vycházel ze skutkového stavu, o němž nebyly pochybnosti. Z úředních záznamů o pobytových kontrolách ze dne 14. 4. 2013 a 18. 4. 2013, protokolu o výsledku žalobce ze dne 18. 4. 2013, údajů z evidence cizinců s povoleným pobytem na území ČR a z pořízené fotodokumentace beze všech pochybností vyplývá, že v uvedených dnech byl žalobce zastižen při práci na zateplování domu na ■■■■, kterou jednoznačně vykonával jako závislou činnost dle pokynů a jménem pana V.S., nikoli pro společnost ■■■■ se sídlem v P., což sám žalobce výslovně potvrdil. Z údajů evidence cizinců, jakož i z vyjádření Úřadu práce, krajské pobočky v Liberci, ze dne 24. 4. 2013 jednoznačně vyplývá, že žalobci nebylo Úřadem práce, pracoviště v Jablonci nad Nisou vydáno žádné povolení k zaměstnání, které by ho zde opravňovalo k výk ■■■■ se sídlem v P., na dobu od ■■■■ do ■■■■, ovšem pro tuto společnost práce žalobcem vykonávána nebyla, neboť jak žalobce uvedl, v této době pro něj společnost práci neměla. Pokud žalobce správnímu orgánu vytýká, že řádně skutkový stav nezjistil, neuvádí sám konkrétní skutečnosti, k nimž mělo být dále přihlédnuto. Lze uzavřít s tím, že skutkový stav plyne z podkladů pro vydání správních rozhodnutí, v tomto směru soud neshledal žádnou vadu řízení.

Rovněž námitku nesprávného právního posouzení zjištěného skutkového stavu neshledal soud opodstatněnou.

Výkon práce žalobce ve dnech 14. 4. 2013 až 18. 4. 2013 bez řádného povolení vydaného úřadem práce pro daný druh a místo výkonu práce správní orgán I. stupně i žalovaný posoudili zcela v souladu s relevantními ustanoveními zákona o zaměstnání a zákona o pobytu cizinců a zcela v duchu konstantní judikatury správních soudů týkající se nelegálního výkonu práce.

Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, je-li mimo jiné cizinec na území

zaměstnán bez oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání.

Podle § 178b odst. 1 zákona o pobytu cizinců se zaměstnáním pro účely tohoto zákona rozumí výkon činnosti, ke které cizinec potřebuje povolení k zaměstnání zelenou kartu nebo modrou kartu.

Podle § 89 odst. 1 zákona o zaměstnanosti může být cizinec přijat do zaměstnání a zaměstnáván jen tehdy, má-li platné povolení k zaměstnání a platné povolení k pobytu na území ČR nebo je-li držitelem zelené karty nebo modré karty pokud tento zákon nestanoví jinak.

Vykonával-li tedy žalobce činnost, jež měla znaky závislé práce pro pana V. S., když místo výkonu práce byl Železný Brod, aniž by pro tohoto zaměstnavatele bylo místně příslušným úřadem práce vydáno zákonem požadované pracovní povolení, byly naplněny zákonné podmínky ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, neboť v daném místě v dané době byl žalobce zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je to dle § 89 zákona o zaměstnanosti podmínkou výkonu zaměstnání. Soud tedy konstatuje, že správní orgány posoudily žalobcův případ v souladu se zákonem.

Pokud se v intencích § 174a zákona o pobytu cizinců správní orgány zabývaly také přiměřeností uloženého správního vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce a zkoumaly, zda tu nejsou důvody, které by v realizaci správního vyhoštění bránily, nelze dovodit, že by nešetřily žalobcova práva nabytá v dobré víře a tím by se dopustily porušení základních zásad správního řízení.

Pro úplnost lze dodat, že žalobci nesvědčí žádné garantované právo pobývat či pracovat na území ČR. Podmínky k pobytu i zaměstnávání cizinců na území ČR jsou regulovány veřejnoprávními předpisy, jejichž shora citovaná ustanovení, jak soud dovodil shora, žalobce porušil. Na závěr soud dodává, že ani důvod pro zahájení správního řízení o vyhoštění nebyl nekonkrétní, naopak řízení o správním vyhoštění bylo zahájeno na základě konkrétních zjištění při pobytové kontrole dne 14. 4. 2013 a následně 18. 4. 2013.

Na základě těchto úvah dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnul. Ve věci soud rozhodoval v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, když žalobce ani žalovaný soudu ve stanovené lhůtě nesdělili svůj nesouhlas s takovým postupem.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nežádal, ostatně náklady soudního řízení nepřesáhly rámec běžné činnosti žalovaného, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 20. února 2014.

Mgr. Lucie Trejbalová,
samosoudkyně